

«Et siste hurra»

Hyldest som varmet veteraner

Av A. Smith-Meyer, Oslo *HP*
(marineveteran) 18.5.95

En kulturredaktørs noe tvilsomme attest om veteraner og «deres siste hurra» er kanskje hørt for siste gang. Men det var ikke veteranenes hurra. Det var unge og eldres hurra for den frihet de vet å sette pris på.

Vi som ble gitt den gudegave og ære for første og siste gang å defilere langs Karl Johans gate denne 8. mai, gjorde det med ydmykhet og en indre stolthet, som vi gjerne fortsetter å leve med. «Det siste hurra» var overveldig nok, og varmet både sjel og sinn. Det ble mottatt som en hyggelig anerkjennelse, kanskje spesielt for marinen og handelsflåtens folk, som måtte vente lenger enn andre. De velger å tro det var en oppriktig takk fra lang tid tilbake fra land og folk.

Frigjøringsfeiringen ble for veteranene forhåpentlig «begynnelsen på slutten» av sterke personlige erindringer som festet seg i krigens tragedie, og som har vært en plage i de mange gode fredsår som fulgte. Den glade hyldest

fra gatens tusener som klappet og sendte veteranene sine smil og hilsen, takker vi hjertelig for. Hurraene fra fortauskanten viste at den tvil som kan ha oppstått om den voksende slekts manglende forståelse for veteranenes tapte ungdomsår, var ubegrunnet.

Nå roper veteranene likevel et siste hurra, men ikke til seg selv som enkelte i sin villfarelse synes å tro. Deres hurra går til den ungdom som vokser opp og har vist at deres lojalitet og kjærlighet er dypt forankret i norsk jord.